

Sygn. akt V CSK 586/17

POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa „L...” S.A. w S.
przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Szpitalowi Klinicznemu nr [...] w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 kwietnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w W.
z dnia 7 lipca 2017 r., sygn. akt I ACa [...] /17,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego Samodzielnego Publicznego Szpitala Klinicznego nr [...] w W. od wyroku Sądu Apelacyjnego należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący wskazał na potrzebę wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Występuje ona w przypadku braku zgodności rozstrzygnięć w sprawach o takich samych lub bardzo podobnych stanach faktycznych, w których mają zastosowanie te same przepisy, wykładane lub stosowane w sposób prowadzący do odmiennych – zróżnicowanych albo sprzecznych – orzeczeń albo decyzji procesowych. Należy jednak przytoczyć

przykłady takich orzeczeń i wykazać istniejące między nimi rozbieżności (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2012, I PK 144/12, niepubl., z dnia 13 czerwca 2008 roku, III CSK 104/08, niepubl., z dnia 28 marca 2007 roku, II CSK 84/07, niepubl. oraz z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08, niepubl.).

Pozwany podniósł, że istnieje potrzeba wykładni art. 123 § 1 pkt 1 k.c. w celu wypowiedzenia się przez Sąd Najwyższy: a/. co do tego, czy ustalenie celu zawezwania do próby ugodowej jest konieczne jedynie przy drugim i kolejnym wezwaniu, czy też Sąd jest obowiązany do badania celu wezwania do próby ugodowej niezależnie od tego, czy jest ono pierwsze czy kolejne, b/. co do tego, czy w przypadku zawezwania do próby ugodowej, celowość i bezpośredniość dochodzenia roszczenia ma charakter drugorzędny lub nawet trzeciorzędny, czy w każdym przypadku przerwanie biegu przedawnienia przez czynność uprawnionego musi realizować zasady celowości, bezpośredniości, legalizmu i formalizmu.

W orzeczeniach Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd co do charakteru i skutków czynności, jaką jest zawezwanie do próby ugodowej, skarżący je zresztą w skardze przytoczył. Nie ulega wątpliwości, że zawezwanie przerywa bieg przedawnienia roszczenia nim objętego. Sąd Najwyższy wypowiedział się także co do przesłanek, jaki muszą spełnić wezwania do ugody, aby kwalifikować je jako czynności, o których mowa w art. 123 § 1 pkt 1 k.c. (por. wyrok z dnia 10 stycznia 2017 r., V CSK 204/16, niepubl.).

W realiach niniejszej sprawy oraz w świetle zasadniczych motywów uwzględnienia powództwa, Sąd Najwyższy nie dostrzega potrzeby kolejnej wypowiedzi na zagadnienia, wskazane we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Kwestie prawne przedstawione przez skarżącego miałyby ewentualne znaczenie, gdyby powód, wzywając pozwanego do prób ugodowych, odnoszących się przecież do różnych wierzytelności z tytułu sprzedaży szpitalowi towarów, nadużywał przysługujących mu uprawnień w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami. Tymczasem powód czynił to z przyczyn opisanych i zaaprobowanych przez Sąd drugiej instancji, trafnie wskazujący w uzasadnieniu zaskarżonego

wyroku na konieczność respektowania naczelnej zasady prawa zobowiązań, nakładającej na dłużnika obowiązek wykonania ciężącego na nim względem wierzyciela świadczenia, zwłaszcza, jeśli kontrahent spełnił uprzednio swoje.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji.

aj

a.ł.